

τιά του πριν προχωρήσει βήματα πολλά· και σηκώνοντας τὰ μάτια του ψηλότερα από τὴν ταπεινὴ συνήθειά του, διέκρινε ὄχι σὲ μεγάλη ἀπόσταση τὶς πέντε ἀδελφές καθήμενες στὸ χορτάρι, μὲ τὴν Ἀλίκη στὸ μέσο, ὅλες νὰ ἐργάζωνται μὲ ἐπιμέλεια στὴ συνειθισμένη τους ἐργασία τοῦ κεντήματος.

— Χαίρετε, κόρες ὠραίες! εἶπεν ὁ ἀδελφός· κι' ὠραίες ἦσαν ἀλήθεια. Κι' ἕνας καλόγερος μποροῦσε νὰ τῆς ἀγαπήσῃ ὡς τ' ἀριστουργήματα τοῦ Πλάστη του.

Οἱ ἀδελφές ἐχαίρετῃσαν μὲ τὸ πρεπούμενο σέβας τὸν ἅγιον ἄνθρωπον, καὶ ἡ πρώτη τοῦ ἐγένεψε νὰ καθήσῃ σ' ἕνα χορταριασμένο καθίσμα, σιμὰ τους. Ἄλλ' ὁ καλὸς ἀδελφὸς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ σωριάσθηκε κάτω σὲ μιὰ σκληρὴ πέτρα· καὶ σ' αὐτὸ χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ χαίροντο καλοῦδεκτοι ἀγγέλοι.

— Εἴσαστε εὐθυμες, κορίτσια, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ἐρεῖς τί πρόσχαρη καρδιά πού ἔχει ἡ γλυκεῖα Ἀλίκη, εἶπεν ἡ πρώτη ἀδελφή, χαδεύοντας τὶς πλεξίδες τῆς κόρης πού χαμογελοῦσε.

— Καὶ τί χαρὰ καὶ εὐθυμία φυτρώνει μὲς τὰ στήθια μας, σὰν βλέπουμε ὅλη τὴ φύση νὰ χιτινοβολῇ σὲ λαμπρότη καὶ ἠλιολαμπή, Πάτερ, ἐπρόσθεσε ἡ Ἀλίκη καὶ ροδοκοκκίνισε ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τοῦ ἐρημίτη.

Ὁ μοναχὸς δὲν ἀποκρίθηκε, ἐκτὸς μ' ἕνα σκύψιμο τοῦ κεφαλοῦ, κ' οἱ ἀδελφές ἐξακολουθοῦσαν τὸ ἐργόχειρό τους σιωπηλές.

— Ἀκόμη χάνετε τὶς πολυτίμες ὥρες, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ μοναχός, στρέφοντας στὴν πρώτη ἀδελφή σὰν πού μιλοῦσε, ἀκόμη χάνετε τὶς ὥρες τὶς πολυτίμες σ' αὐτὸ τὸ μάταιο τίποτις. Ἄλλοίμονο! ἀλλοίμονο! Γιατί οἱ λίγες φουσακλίδες στὴν ἐπιφάνεια τῆς αἰωνιότητος—ὄλο αὐτὸ πού ὁ οὐρανὸς ὀρίζει νὰ βλέπουμε ἀπὸ κεῖνο τὸ σκοτεινὸ βαθὺ ποτάμι— νὰ σκορπιοῦνται τόσο ἀλαφρά.

— Πάτερ, ἀπήντησεν ἡ κόρη, παύοντας ὅπως καὶ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες, τὸ ἐργόχειρό της, προσευχηθήκαμε στὸν ὄρθρο, μοιράσαμε τὶς καθημερινές μας ἐλεημοσύνες στὴν ἀμπασιά, περιποιηθήκαμε τοὺς ἄρρωστους τοὺς χωρικούς, ἐγίναν ὅλες τῆς πρωϊνῆς μας οἱ δουλειές, ἐλπίζω πῶς τὸ ἔργο μας δὲν εἶνε κατηγορημένο;

— Για δές, εἶπεν ὁ ἀδελφός, παίρνοντας τὸν καμβὰ ἀπὸ τὸ χέρι της, ἕνα πολύπλοκο στρεφογύρισμα ἀπὸ ζιππασμένα χρώματα,

χωρὶς σκοπὸ ἢ τέλος, ἐκτὸς ἂν εἶνε προωρισμένο μιὰ μέρα γιὰ κανένα μάταιο στολίδι νὰ χρησιμεύσῃ στὴν περηφάνεια τοῦ ἀλαφροῦ καὶ σκοτισμένου φύλου σας. Ἡμέρα ἀπὸ ἡμέρα πέρασε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἄσκοπο ἐργόχειρο, κ' ἀκόμη δὲν εἶνε μισοτελειωμένο. Ἡ σκιά κάθε μέρας πού φεύγει πέφτει πάνω στοὺς τάφους μας, καὶ ὁ σκόληκας χαίρεται σὰν τὸ βλέπη, νὰ ξέρῃ πῶς σπεύδουμε ἐκεῖ. Κόρες, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ περνάτε καλλίτερα τὶς ἡμέρες πού φεύγουν;

Οἱ τέσσερες μεγαλῆτερες ἀδελφές κατέβασαν κάτω τὰ μάτια τους σὰν ντροπισμένες ἀπὸ τοῦ ὀσίου ἀνθρώπου τὴν ἐπιπλήξη. Ἄλλ' ἡ Ἀλίκη ὕψωσε τὰ δικὰ της καὶ τὰ κλινε γλυκὰ στὸν ἀδελφό.

— Ἡ ἀγαπητὴ μας μητέρα, εἶπεν ἡ κόρη— ὁ οὐρανὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ της!

— Ἀμήν! ἔκραξεν ὁ ἀδελφός μὲ βαθεῖα φωνή.

— Ἡ ἀγαπητὴ μας μητέρα, ἐτραύλισε ἡ ὠραία Ἀλίκη, ἐξόυσε σὰν αὐτὰ τὰ μακρινὰ ἐργόχειρα ἀρχίσαν, καὶ μὰς παρακάλεσε, ὅταν ἐκείνη δὲν θὰ ὑπῆρχε πειά, νὰ τὰ ἐργαζώμαστε μὲ ὅλη τὴ μετριοφροσύνη καὶ τὴν εὐθυμία στὶς ὥρες τῆς σχολῆς μας. Μὰς ἔλεγε πῶς ἂν σὲ ἀθῶα διασκέδαση καὶ μ' ἐργόχειρα περνούσαμε μὰζι αὐτὲς τὶς ὥρες, θὰ ἦσαν οἱ εὐτυχέστερες τῆς ζωῆς μας, καὶ πῶς ἂν ἀργότερα ἐμπαινίκαμε στὸν κόσμον καὶ ἐμπλέκαμε στὶς φροντίδες καὶ τοὺς ἀγῶνάς του, ἂν μὰς δελέαζαν οἱ πειρασμοὶ του, καὶ μὰς θάμπωνε ἡ λάμψη του κ' ἐλησημονοῦμε τὴν ἀγάπη καὶ τὸ καθήκον πού ἔπρεπε νὰ δένη σ' ἁγίους δεσμούς τὰ παιδιὰ ἐνός ἀγαπημένου γονιοῦ, μιὰ ματιὰ στὸ ἐργόχειρο τῆς κοινῆς μας παρθενίας θὰ θύμιζε σκέψες καλές γιὰ περασμένες ἡμέρες, καὶ θὰ μιλᾶμε τὶς καρδιές μας σὲ συμπάθεια κ' ἀγάπη.

— Ἡ Ἀλίκη λέγει ἀλήθεια, Πάτερ, εἶπεν ἡ πρώτη ἀδελφή, λίγο περήφανα. Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ξανάπιασε τὸ ἐργόχειρό της, καθὼς ἔκαμαν κ' οἱ ἄλλες.

Ἔϊταν ἕνα εἶδος μεγάλου καμβὰ πού κάθε μιὰ ἀδελφή εἶχε μπροστὰ της· τὸ κέντημα ἦτο μιὰ πολύπλοκη περιγραφή, καὶ τὸ σχέδιο καὶ τὰ χρώματα καὶ τῶν πέντε ἦσαν τὰ ἴδια. Οἱ ἀδελφές ἔσκυψαν μὲ χάρη στὸ ἔργο τους, ὁ μοναχὸς μὲ τὸ πηγούνι στηριγμένο στὰ χέρια του, ἐκύταξε ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη, σιωπηλός.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ο ΓΕΝΝΕΡ¹

ὦ, Γέννερ, κράτησε μὲ μιὰς τὸ χέρι!
Τί θέλεις, δύστυχε, καὶ τί ποθεῖς;
Τὸ κοφτερώτατο μικρὸ μαχαῖρι
Γιατί 'ς τὸ χέρι σου σφικτὰ κρατεῖς;

Μὲ θάρρος πέδμουτο, τί νᾶναι ἡ φήμη
Μέσα 'ς τὸν κόσμον μας τὸ μιστό;
Ἐμπρός 'ς τὴν ἐνδοξὴν τὴν ἐπιστήμην
Μισᾶς τὸ τέκνο σου τ' ἀγαπητό!

Ἐσὺ τὸ γέννησες, δὲν τὸ θυμᾶσαι;
Καὶ τώρα ὀλότρεμο σὺ τὸ θωρεῖς,
Τὴν ἀνθρωπότητα, σκληρὴ, λυπᾶσαι
Καὶ τὸ παιδάκι σου δὲν τὸ πονεῖς;

Τρέμει τὸ δύστυχο! σκληρὸ πατέρα,
Δὲ σοῦ σπαραξοῦνε τὰ σωθικά!
Ἄχ! δὲ θ' ἀγόραζες μ' ὅλην τὴ σφαῖρα
Ἀπὸ τὸ αἷμα του σταλαματιά.

Ἐ τὴν ἀνθρωπότητα, 'ς τὴν ἐπιστήμην
Κατὰρα ἀκοίμητη καὶ συφορά,
Κατὰρα ἀκοίμητη σ' αὐτὴ τὴ φήμην
Ὅπου σὰν ὄνειρο γλυκὸ περνᾷ.

Ἐμπρός του στέκεται κι' ἀναστενάζει
Παιδάκι ὀλόχαρο, ξανθὸ παιδί.
Γέρνει τὸ μέτωπο κι' ἀνατριχιάζει
Καὶ τὸν πατέρα του γλυκὰ θωρεῖ.

Σηκώνει τρέμοντας τὸ λευκὸ χέρι
Κι' ἀχνίζει, δβέννεται ἡ ὠραία μορφή,
Τὸ κοφτερώτατο μικρὸ μαχαῖρι
Κινιέται ἀπάνω του σὰν ἀστραπή!

Σαλεύει ὁ γέροντας, τρέμει ἡ ψυχὴ του
Καὶ τὸ μαχαῖρι του κρατεῖ γυρτό,
Κτυποῦν τὰ στήθη του, παύει ἡ πνοὴ του,
Τὰ μάτια ὑψώνονται 'ς τὸν οὐρανὸ.

Παγώνει τὸ αἷμα του κι' ἀνατριχιάζει,
Τρέμει καὶ δβέννεται σὰν τὸ κερί,
Ὁ κρύος ἰδρωτας παγώνει, στάζει,
Σὰ μαύρη θάλασσα δέρνει ἡ ψυχὴ.

Τὸ χέρι ὀλότρεμο γοργὰ νεκρόνει
Καὶ 'ς τὸ χεράκι του τὸ σταματᾷ,
Μὲ ἄγριο πρόσωπο τὸ ἀντισκάνει
Καὶ τὸ μαχαῖρι του 'ς τὴ γῆ πετᾷ.

Ἐ τὴν ἀνθρωπότητα, 'ς τὴν ἐπιστήμην
Κατὰρα ἀκοίμητη καὶ συφορά,
Κατὰρα ἀκοίμητη σ' αὐτὴ τὴ φήμην
Ὅπου σὰν ὄνειρο γλυκὸ περνᾷ.»

Γέννερ, τὸ τέκνο σου τ' ἀγαπημένο
Ὅλο φλογίζεται 'ς τὸν πυρετό,
Σήκω τὸ μέτωπο τ' αὐλακωμένο
Καὶ στρέψε γρήγορα τὸν ὀφθαλμό.

Γέννερ, 'ς τὸ μάτι σου γελᾷ ἡ ψυχὴ σου
Καὶ τρέφεις μέσα σου χαρὰ κρυφῆ,
Τὸν κόσμον σώζοντας 'ς τ' ὠραῖο παιδί σου,
Πατέρας ἐγείνες σ' ὅλην τὴ γῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

¹ Ὡς γνωστὸν ὁ Γέννερ, ὁ ἐφευρέτης τοῦ κατὰ τῆς εὐλογίας ἐμβολιασμοῦ, ἐπειραματίσθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ τέκνου.

Ἀντιδαρβινισμός